

“मीठे बच्चे— सदा यही स्मृति रहोस्, हामी श्रीमत अनुसार आफ्नो राजधानी स्थापना गरिरहेका छौं, अनि अपार खुशी रहन्छ ।”

प्रश्न:— यो ज्ञानको भोजन कुन बच्चाहरूलाई हजम हुन सक्दैन ?

उत्तर:— जो भूल गरेर, पतित बनेर फेरि क्लासमा आएर बस्छन्, उनीहरूलाई ज्ञान हजम हुन सक्दैन । उनीहरूले मुखद्वारा कहिले पनि भन्न सक्दैनन्— भगवानुवाच, काम महाशत्रु हो, उनीहरूको दिल खाइरहन्छ । उनीहरू आसुरी सम्प्रदायका बन्न पुग्छन् ।

ओम् शान्ति । बाबा बसेर रूहानी बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ, उहाँ कुनचाहिँ बाबा हुनुहुन्छ ? उहाँ बाबाको महिमा तिमी बच्चाहरूले गर्नु छ । गायन पनि छ— सत्य शिवबाबा, सत्य शिव टिचर, सत्य शिव गुरु । सत्य त उहाँ हुनुहुन्छ नि । तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ— हामीलाई सत्य शिवबाबा मिल्नुभएको छ । हामी बच्चाहरू अब श्रीमतमा एक मत बनिरहेका छौं । त्यसैले श्रीमतमा चलनुपर्छ नि । बाबा भन्नुहुन्छ— एक त देही-अभिमानि बन अनि बाबालाई याद गर । जति याद गर्छौ, आफ्नो कल्याण गर्छौ । तिमीले आफ्नो राजधानी फेरि स्थापना गरिरहेका छौ । पहिले पनि हाम्रो राजधानी थियो । हामी देवी-देवता धर्मका नै ८४ जन्म भोगेर अन्तिम जन्ममा अहिले संगममा छौं । यस संगमयुगको बारेमा तिमी बच्चाहरू बाहेक अरू कसैलाई थाहा छैन । बाबाले कति प्वाइन्ट दिनुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू ! यदि राम्रोसँग यादमा रहन्छौ भने खुशीमा रहन्छौ । तर बाबालाई याद गर्नुको सट्टा दुनियाँको कुरामा जान्छौ । यो याद रहनुपर्छ— हामी श्रीमतमा आफ्नो राज्य स्थापना गरिरहेका छौं । गाइएको पनि छ— उच्चभन्दा उच्च भगवान्, उहाँको नै उच्चभन्दा उच्च श्रीमत छ । श्रीमतले के सिकाउँछ ? सहज राजयोग । राजाईको लागि पढाइरहनुभएको छ । आफ्नो बाबाद्वारा सृष्टिको आदि-मध्य-अन्त्यलाई जानेर फेरि दैवीगुण पनि धारण गर्नु छ । बाबाको कहिल्यै सामना गर्नु हुँदैन । धेरै बच्चाहरू आफूलाई सेवाधारी सम्भरेर अहंकारमा आउँछन् । यस्ता धेरै छन् । फेरि कहिलेकाहीँ हार खान्छन् भने नशा नै उड्छ । तिमी माताहरू त अनपढ छौ । पढेको भए त कमाल गरेर देखाउँथ्यौ । पुरुषहरूमा फेरि पनि पढे-लेखेका केही छन् । तिमी कुमारीहरूले कति नाम प्रसिद्ध गर्नुपर्छ । तिमीले श्रीमतमा राजाई स्थापना गरेका थियौ । नारीबाट लक्ष्मी बनेका थियौ त्यसैले कति नशा रहनुपर्छ । यहाँ त हेर पाई पैसाको पढाइको लागि ज्यान नै अर्पण गरिरहेका छन् । अरे, तिमी गोरो बन्छौ फेरि कालो, तमोप्रधानसँग किन दिल लगाउँछौ ? यस कब्रिस्तानसँग दिल लगाउनु हुँदैन । हामी त बाबाबाट वर्सा लिइरहेका छौं । पुरानो दुनियाँसँग दिल लगाउनु अर्थात् नर्कमा जानु । बाबा आएर नर्कबाट बचाउनुहुन्छ फेरि पनि मुख नर्कतिर किन गर्छौ ? तिम्रो यो पढाइ कति सहज छ । कुनै ऋषि-मुनिले जान्दैनन् । न कुनै टिचरले न कुनै ऋषि-मुनिले सम्झाउन सक्छन् । यहाँ त बाबा, टिचर, गुरु हुनुहुन्छ । ती गुरुहरूले शास्त्र सुनाउँछन् । उनीहरूलाई टिचर भनिदैन, उनीहरूले यस्तो कहाँ भन्छन् र— हामीले दुनियाँको इतिहास-भूगोल सुनाउँछौं । उनीहरूले त शास्त्रको कुरा नै सुनाउँछन् । बाबाले तिमीलाई शास्त्रहरूको सार सम्झाउनुहुन्छ र फेरि विश्वको इतिहास-भूगोल पनि बताउँछन् । अब यो टिचर राम्रो कि ती टिचर राम्रो ? ती टिचरबाट तिमी जतिसुकै पढ, के कमाउँछौ ? त्यो पनि नसीब । पढ्दा-पढ्दै कुनै एक्सिडेन्ट हुन्छ, मर्छ भने पढाइ खतम । यहाँ यो पढाइ जति पढे पनि त्यो व्यर्थ जाँदैन । हो, यदि श्रीमतमा नचलेर कुनै उल्टो

२०७२ असोज १३ बुधवार ३०-०९-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुवन
चल्छौ वा नालीमा गिछौं भने पनि पढेको कुनै खेर जाँदैन। यो पढाइ त २१ जन्मको लागि हो।
तर गिर्नाले कल्प-कल्पान्तर घाटा धेरै पर्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू ! कालो मुख नगर।
यस्ता धेरै छन् जसले कालो मुख गरेर, पतित बनेर फेरि आएर बस्छन्। उनीहरूलाई कहिल्यै यो
ज्ञान हजम हुँदैन। अपच हुन्छ। सुनेको जति अपच हुन्छ, फेरि मुखले कसैलाई भन्न सक्दैनन्—
भगवान्वाच काम महाशत्रु हो, यसमाथि विजय प्राप्त गर्नु छ। स्वयंले नै जित्न सक्दैनन् भने
अरूलाई कसरी भन्ने ! दिल खान्छ नि। उनीहरूलाई भनिन्छ आसुरी सम्प्रदाय, अमृत पिउँदा-पिउँदै
विष खान पुग्छन् अनि सयगुणा दण्ड खान्छन्। हड्डी-हड्डी टुट्छ।

तिमी माताहरूको संगठन त धेरै राम्रो हुनुपर्छ। लक्ष्य-उद्देश्य त सामुन्ने छ। तिमी जान्दछौ— यी
लक्ष्मी-नारायणको राज्यमा एक देवी-देवता धर्म थियो। एक राज्य, एक भाषा, १०० प्रतिशत
पवित्रता, शान्ति, सम्पत्ति थियो। त्यस एक राज्यलाई नै बाबाले अहिले स्थापना गरिरहनुभएको छ।
यो हो लक्ष्य-उद्देश्य)। १०० प्रतिशत पवित्रता, सुख, शान्ति, सम्पत्तिको स्थापना अहिले भइरहेको
छ। तिमी देखाउँछौ— विनाशपछि श्रीकृष्ण आउँछन्। स्पष्ट लेख्नुपर्छ। सत्ययुगी एक देवी-देवताको
राज्य, एक भाषा, पवित्रता, सुख, शान्ति फेरि स्थापना भइरहेको छ। सरकारले चाहन्छ नि। स्वर्ग
हुन्छ नै सत्ययुग-त्रेतामा। तर मनुष्यले आफूलाई नर्कवासी कहाँ सम्झन्छन् र। तिमी लेख्न
सक्छौ— द्वापर कलियुगमा सबै नर्कवासी छन्। अहिले तिमी संगमयुगी हो। पहिले तिमी पनि
कलियुगी नर्कवासी थियौ, अब तिमी स्वर्गवासी बनिरहेका छौ। विश्वलाई श्रीमत्तमा स्वर्ग बनाइरहेका
छौ। तर त्यो हिम्मत, संगठन हुनुपर्छ। सेवामा जाँदा यो लक्ष्मी-नारायणको चित्र लिएर जानुपर्छ,
राम्रो छ। यसमा लेखिदेऊ— त्रिमूर्ति शिवबाबाको श्रीमत्त अनुसार आदि सनातन देवी-देवता धर्म,
सुख-शान्तिको राज्य स्थापना भइरहेको छ। यस्ता-यस्ता ठूला-ठूला शब्दमा ठूला-ठूला चित्र होस्।
साना बच्चाहरूले सानो चित्र मन पराउँछन्। ठीकै छ, चित्र त जति ठूलो भयो उति राम्रो। यो
लक्ष्मी-नारायणको चित्र त धेरै राम्रो छ। यसमा केवल लेख्नु छ— एउटै सत्य त्रिमूर्ति शिवबाबा,
सत्य त्रिमूर्ति शिव टिचर, सत्य त्रिमूर्ति शिव गुरु। त्रिमूर्ति शब्द लेखेनौ भने सम्झन्छन्— परमात्मा त
निराकार हुनुहुन्छ, उहाँ टिचर कसरी हुन सक्नुहुन्छ ? ज्ञान त छैन नि। लक्ष्मी-नारायणको चित्र
टिनको पातामा बनाएर हरेक ठाउँमा राख्नु छ, यो स्थापना भइरहेको छ। बाबा आउनुभएको छ—
ब्रह्माद्वारा एक धर्मको स्थापना बाँकी सबैको विनाश गराउनुहुन्छ। बच्चाहरूलाई सदैव नशा
रहनुपर्छ। सानो-तिनो कुरामा एकमत हुँदैनन् त्यसैले छिट्टै रिसाउँछन्। यो त हुन्छ नै। कुनै
कसैतर्फ कुनै कसैतर्फ लाग्छन् अनि धेरै तर्फलाई उठाइन्छ, यसमा असन्तुष्ट हुनु पर्ने कुरा छैन।
बच्चाहरू रिसाउँछन्। हाम्रो कुरालाई मानिएन। अरे यसमा रुष्ट हुनु पर्ने कुरा नै छैन। बाबा त
सबैलाई खुशी बनाउनेवाला हुनुहुन्छ। मायाले सबैलाई रुष्ट बनाइदिएको छ, सबै बाबासँग रुष्ट
भएका छन्, बाबालाई जान्दैनन् भने रुष्ट पनि के भन्ने। जो बाबाले स्वर्गको बादशाही दिनुभयो
उहाँलाई जानेकै छैनन्। बाबा भन्नुहुन्छ— मैले तिमीलाई उपकार गर्छु। फेरि तिमी मलाई नै
अपकार गर्छौ। विश्वको हालत हेर के छ। तिमीहरूमा पनि धेरै कम छन् जसलाई नशा रहन्छ।
यो हो नारायणी नशा। यसरी कहाँ भन्नु छ र हामी त राम-सीता बन्छौं। तिम्रो लक्ष्य-उद्देश्य नै हो
नरबाट नारायण बन्नु। तिमी फेरि राम-सीता बन्नमा नै खुशी हुन्छौ, हिम्मत देखाउनुपर्छ नि।
पुरानो दुनियाँसँग बिल्कुल दिल लगाउनु हुँदैन। कसैसँग दिल लगाउँछौ भने मछ्छौं। जन्म-

२०७२ असोज १३ बुधवार ३०-०९-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुवन जन्मान्तरको घाटा पर्छ। बाबासँग त स्वर्गको सुख मिल्छ फेरि हामी नर्कमा किन पर्ने ? बाबा भन्नुहुन्छ— तिमी जब स्वर्गमा थियौ अरू कुनै धर्म थिएन। अहिले ड्रामा अनुसार तिम्रो धर्म छदैं छैन। कसैले पनि आफूलाई देवता धर्मको मान्दैन। मनुष्य भएर पनि आफ्नो धर्मलाई जान्दैन भने त्यसलाई के भन्ने ? हिन्दू कुनै धर्म कहाँ हो र। कसले स्थापना गर्‍यो, यो पनि जान्दैनन्। तिमी बच्चाहरूलाई कति सम्झाइन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— म कालको पनि काल अब आएको छु, सबैलाई लैजान। बाँकी जसले राम्रोसँग पढ्छन्, उनीहरू विश्वको मालिक बन्छन्। अब घर हिंड। यहाँ रहने लायक छैन, आसुरी मतमा चलेर धेरै गन्दा बनेका छन्। बाबाले त यसरी नै भन्नुहुन्छ नि। तिमीहरू जो विश्वको मालिक थियौ, अब कति धक्का खाइरहन्छौ। लाज लाग्दैन। तिमीहरूमा पनि कोही छन् जसले राम्रोसँग बुझ्दछन्। नम्बरवार त छन् नि। धेरै बच्चाहरू त निद्रामा रहन्छन्। त्यो खुशीको पारा चढ्दैन। बाबाले हामीलाई फेरि राजधानी दिनुहुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— यी साधु आदिको पनि मैले उद्धार गर्छु। उनीहरूले न आफूलाई न अरूलाई मुक्ति दिन सक्छन्। सच्चा गुरु त एक सद्गुरु नै हुनुहुन्छ, जसले संगममा आएर सबैलाई सद्गति गर्नुहुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— म आउँछु कल्पको संगम युगे-युगे, जबकि मलाई सारा दुनियाँलाई पावन बनाउनु पर्छ। मनुष्यले सम्झन्छन्— बाबा सर्वशक्तिमान् हुनुहुन्छ, उहाँले के गर्न सक्नुहुन्छ। अरे, मलाई बोलाउँछौ नै हामी पतितहरूलाई पावन बनाउनुहोस् त्यसैले मैले आएर पावन बनाउँछु। बाँकी अरू के गरू ? बाँकी त ऋद्धि-सिद्धि धेरै छन्, मेरो काम नै हो नर्कलाई स्वर्ग बनाउनु। त्यो त हरेक ५ हजार वर्षपछि बन्छ। यो तिमीले नै जान्दछौ। आदि सनातन हो देवी-देवता धर्म। बाँकी अरू त पछि-पछि आएका हुन्। अरविन्द घोस त अहिले आएका हुन् तापनि हेर उनका कति आश्रम बनेका छन्। त्यहाँ कुनै निर्विकारी बन्ने कुरा कहाँ हुन्छ र। उनीहरू त सम्झन्छन्— गृहस्थमा रहेर पवित्र कोही बन्न सक्दैन। बाबा भन्नुहुन्छ— गृहस्थ व्यवहारमा रहेर केवल एक जन्म पवित्र बन। तिमी जन्म-जन्मान्तर त पतित रह्यौ। अब म आएको छु तिमीलाई पावन बनाउन। यो अन्तिम जन्म पवित्र बन। सत्ययुग-त्रेतामा त विकार हुँदै हुँदैन।

यो लक्ष्मी-नारायणको चित्र र सिँढीको चित्र धेरै राम्रा छन्। यिनमा लेखिएको छ— सत्ययुगमा एक धर्म, एक राज्य थियो। सम्झाउने बडो युक्ति चाहिन्छ। वृद्ध माताहरूलाई पनि सिकाएर तैयार गर्नुपर्छ, जसले प्रदर्शनीमा केही सम्झाउन सकून्। कसैलाई पनि यो चित्र देखाएर भन— यिनको राज्य थियो नि। अहिले त छैन। बाबा भन्नुहुन्छ— अब तिमी मलाई याद गर्छौ भने तिमी पावन बनेर पावन दुनियाँमा जान्छौ। अब पावन दुनियाँको स्थापना भइरहेको छ। कति सहज छ। बुढी माताहरूले बसेर प्रदर्शनीमा सम्झाऊन् अनि नाम प्रत्यक्ष हुन्छ। कृष्णको चित्रमा पनि लेखाइ धेरै राम्रो छ। भन्नुपर्छ— यहाँ लेखिएको कुरा अवश्य पढ्नुहोस्। यसलाई पढ्दा नै तपाईंलाई नारायणी नशा अथवा विश्वको मालिकपनको नशा चढ्छ।

बाबा भन्नुहुन्छ— मैले तिमीलाई यस्तो लक्ष्मी-नारायण बनाउँछु, त्यस्तै तिमीले पनि अरूप्रति रहमदिल बन्नुपर्छ। आफ्नो कल्याण तब गर्छौ जब अरूको गर्छौ। बुढी माताहरूलाई यसरी सिकाएर होशियार बनाऊ ताकि बाबाले ८-१० माताहरूलाई पठाऊ भन्ने बित्तिकै तुरुन्तै आउन सकून्। जसले गर्छ उसले पाउँछ। सामुन्ने लक्ष्य-उद्देश्यलाई देखेर खुशी हुन्छ। हामी यो शरीरलाई छोडेर

२०७२ असोज १३ बुधवार ३०-०९-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन विश्वको मालिक बन्छौ । जति यादमा रहन्छौ, उति पाप काटिन्छन् । हेर, खाममा लेखिएको छ— एक धर्म, एक दैवी राजधानी, एक भाषा.....त्यो चाँडै नै स्थापना हुँदछ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरू प्रति मात-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सार :-

- १) कहिले पनि आपसमा वा बाबासँग रिसाउनु हुँदैन, बाबा रिभाउन आउनुभएको छ त्यसैले नाराज हुनु हुँदैन । बाबाको सामना गर्नु हुँदैन ।
- २) पुरानो दुनियाँसँग, पुरानो देहसँग दिल लगाउनु हुँदैन । सत् बाबा, सत् टिचर, सत्गुरुसँग सच्चा रहनु पर्छ । सदा एकको श्रीमतमा चलेर देही-अभिमानी बन्नु छ ।

वरदान:- आफ्नो फरिश्ता स्वरूपद्वारा सबैलाई वर्साको अधिकार दिलाउने आकर्षणमूर्त भव

फरिश्ता स्वरूपको यस्तो चम्किलो ड्रेस धारण गर जसले गर्दा टाढा-टाढासम्म आत्माहरूलाई आकर्षित गरोस् र सबैलाई भिखारीपनबाट छुटाएर वर्साको अधिकारी बनाओस् । यसको लागि ज्ञान मूर्त, याद मूर्त र सर्व दिव्य गुण मूर्त बनेर उड्ती कलामा स्थित रहने अभ्यास बढाउँदै जाऊ । तिम्रो उड्ती कलाले नै सबैलाई हिँड्दा-डुल्दा फरिश्ता सो देवता स्वरूपको साक्षात्कार गराउँछ । यो नै विधाता वरदातापनको स्टेज हो ।

स्लोगन:- अरूको मनको भावलाई जान्नको लागि सदा मनमनाभवको स्थितिमा स्थित रहने गर ।

✽ शब्दार्थ: एक्सडेन्ट = दुर्घटना ।